

620802_พุทธศาสนาตามภูมิ บ้านราชฯ สภาวะของวิชาจรณสัมปັນโน

อ่านทั้งหมดที่ หรือดาวโหลดเอกสารที่

...<https://docs.google.com/document/d/11EUojzJrOgYuAA8Zg22O7asLRbfyFQo7BmIM3wz-7N8/edit?usp=sharing>

ดาวโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/open?id=1EgDd9VWgdcgyVnWOJK-siYji0M9bB8abk>

สมณะฟ้าไทว่า...วันนี้วันศุกร์ที่ 2 สิงหาคม 2562 ที่บวรราชธานีอโศก ตอนนี้นำข่าวร้อนแรงในเมืองไทยคงเป็นเรื่องของระเบิดที่กรุงเทพฯ วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทยสาขาจังหวัดเชียงใหม่ เปิดขายศูนย์บาทก็ทานได้มานานเกิน 10 ปี ด้วยอาหารมังสวิรัตไร้สารพิษ ชาวอโศกเราอยู่แบบคนจน แต่แสนสบาย พ่อครูเลี้ยงพวกเราแบบคนจน ทำให้พวกเราเป็นคนจนโลกุตระ ทำงานเป็นประโยชน์ต่อโลกอีก เป็นทฤษฎีที่ลึกซึ้ง คนทำได้แต่มีเป็นจำนวนน้อย ธรรมชาติโลกุตระไม่เสียสตางค์แต่จนหมดตัว

พ่อครูว่า..SMS วันที่ 1 ส.ค. 2562

_ไขนุ้ย ยศสุวรรณ · ผมติดตามฟังรายการศีลประจำฉบับผมฟังแล้วเข้าใจให้ดับผม

_สาริตรี · ธรรมชาติของท่านไม่ผิดเหมือนธรรมชาติทั่วไป ฟังแล้วพิจารณาตาม ไขนุ้ย

พุทธแท้

สื่อธรรมะพ่อครู(वादอุตริมนุสธรรม) ตอน จิตเดิมแท้ของอรหันต์เท่านั้นจึงบริสุทธิ์จริง

_ประไพ ออกผล · จริงๆคะเทวนิยมยังอยู่ในโลกคะออกนอกโลกไม่ได้ หลุดโลกไม่ได้ พระพุทธองค์ ของทุกคน สอนให้หลุดโลกคะถึงโลกุตระธรรม เทวนิยม เป็นโลกียธรรม ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ คนไทยก็มีเยอะแยะคะ บางคนยังไม่จบกิจของตัวเองเลยคะ ก็อยากจะไปสอนคุณโน้นสอนคนโน้นคนโน้น อยากเด่นอยากดัง อยากดูดี ดูเรียบร้อย พุดจาเพาะ เสนาะหู นั่นเขาเรียกว่ายังอยากให้ตัวเองดูดีอยู่ ยังเหนียวรั้งตนเองอยู่คะ ธรรมชาติของพระพุทธองค์ ไม่ลืกลับ แต่ล้าลึก ทุกคน จริ่งๆแล้วจิตเดิมของทุกคน ก็เป็นพระอรหันต์

พ่อครูว่า..จิตเดิมของทุกคนเป็น อวิชชามาก่อนทั้งนั้น ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์ ซึ่งเป็นคำอธิบายของท่านพุทธทาสบอกว่าจิตเดิมสะอาดบริสุทธิ์ ถ้าตั้งแต่เกิดมาจิตบริสุทธิ์ก็เป็นอรหันต์เลยสิ ซึ่งไม่ใช่แต่ที่เกิดเพราะว่าอวิชาพาเกิด ต้องมาศึกษาเรียนรู้จนกระทั่งเป็นอริยบุคคลได้จึงสะอาด เป็นจิตบริสุทธิ์ แล้วจิตบริสุทธิ์นี้จะสะสม อย่างเช่นบรรลอรหันต์ แล้วจิตก็จะบริสุทธิ์สะอาดได้ เมื่อบริสุทธิ์สะอาดแล้ว พระอรหันต์องค์นั้นยังไม่ยอมปรินิพพานเป็นปริโยสาน ยังไม่ยอมจบจะบำเพ็ญสูงขึ้นไปสู่พุทธภูมิขึ้นเรื่อยๆ อย่างนี้จิตของพระอรหันต์มาเกิดหรือว่าจิตเดิมแท้ของพระอรหันต์นี้บริสุทธิ์ ถ้าอย่างนี้แหละ แต่ถ้าคนสามัญจะโมเมว่าจิตเดิมแท้บริสุทธิ์เลย อันนี้ไม่ถูก เกิดบริสุทธิ์ได้ถึงขั้นจิตมีความนิจจัง(เที่ยงแท้)

อู๋ว (ถาวร) สัสตัง(ยืนนาน) อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยน) อสังหริัง(ไม่มีอะไรหักล้างได้)
อสังกุปปิง(ไม่กลับกำเริบ)

จิตเต็มแท่ที่บริสุทธิ์ของอรหันต์จะมีความสะอาดบริสุทธิ์ตลอดไป จะเกิดมาอยู่ในโลก
อาจจะถูกกระแสน้ำโลกครอบงำได้แม้เป็นพระอรหันต์แล้วก็ตาม ก็จะไปตามกับเขาเป็นโลกๆ
กับเขา แม่ที่สุดบรรลุปะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดมาเป็นคนในชาติสุดท้ายเป็นเจ้าชายสิท
หัตตะ ก็ยังถูกมอมเมาไปกับโลกเขา ยังต้องไปมีแบบโลกๆแบบโลกีย์ มีกามมีพยาบาทมี
โกรธ มีรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสตามเขาพอสมควรแต่ท่านก็ไม่จัดจ้าน ก็ยังเป็น อย่าง
พระพุทธเจ้าสมณโคดมก็เสียเวลาไปตั้ง 29 ปี มาบวชแล้วยังเสียเวลาอีก 6 ปีถูกครอบงำ
ทางธรรมะถูกหลอกให้ไปเป็นฤๅษีไปเป็นลัทธิอื่นกริตอีก 6 ปี จนท่านระลึกของตัวเองได้

อันที่ว่าระลึกตนเองได้ เป็นเรื่องที่เข้าใจยาก หว่าท่านตรัสรู้ตอนนั้นที่จริงแล้วท่านมี
สัมมาสัมโพธิญาณมาก่อนแล้วก่อนจะเกิดเป็นเจ้าชายสิทหัตตะ บรรลุมาเรียบร้อยหมดแล้ว
บรรลุมาจนกระทั่งรอเป็นพระเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งแล้วก็จะประกาศ เป็นปัจเจกสัมมา
สัมพุทธเจ้าที่มีสัมมาสัมโพธิญาณมานานแล้ว เมื่อถึงวาระถึงคิวจะเป็นพระพุทธเจ้าท่านก็มา
ประกาศศาสนาแล้วก็ปริณิพพานเป็นปริโยสานไป

อาตมาเป็นโพธิสัตว์ระดับ 7 พอจะรู้ความละเอียดเรานี้อธิบายให้ฟังกันได้คนทั่วไปถ้า
ผมไม่ถึงจริงๆขยายความ อย่างที่อาตมาอธิบายไม่ได้ไม่ใช่वादตัวตนนะ แต่พูดความเป็น
จริงให้ฟังอย่างยุติ พุดเลย ความผิดแบบโลกๆแต่ละที่ผิดแล้วมันเป็นวิบากหนัก ดีไม่ดีมันก็
เป็นอนันตริยกรรมเสียเวลาตนเองหนักหนาสาหัสไม่ใช่เรื่องเล่นๆ จะไปทำเล่นๆกับสังขาร
กรรมวิบาก กรรมวิบากไม่ใช่เรื่องเล่นแต่เป็นเรื่องจริงทุกกรรมทุกกิริยา จงระมัดระวังให้ดี
โทษภัยอันมีประมาณน้อยอย่าทำเสียเลยนี่คือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

— จิตพุทธะ หรือจิตบริสุทธิ์อยู่แล้ว พระพุทธองค์ท่านทรงชี้แนะให้ค้นหาที่ตัวเราเอง
นั่นที่ตัวเรา แก่ไขที่ใจเรา ปรับปรุงใจเรา ตัดที่ใจเรา ความคิด อารมณ์ และจิตใจ และขั้น 5
ของเรา ค้นหาตัวเราให้เจอ เรียนรู้ตัวเราให้เจอ ก็เลสเตชันหาความคิดปรุงแต่ง โกรธเขาเคือง
เขาอาฆาตเขาชอบใจไม่ชอบใจ ยกตัวเองสูงคนอื่นต่ำ กินยากอยู่ยากเลี้ยงยาก แคมขี่เกียจ
อีก เอาไรต์เอาเปรียบเจ้าเล่ห์เจ้ากล พุดจาเพื่อเจ้อ นินทา ต่ำหิณีเตียนผู้อื่น นั้นแหละคะมัน
อยู่ในกายของเราทุกคน มันมีกันทุกคนไม่จั้นไม่หลงมาเกิดเป็นมนุษย์หรือกคะ อย่าลืมนะว่า
การเกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นผู้ประเสริฐ แก่ไขได้ ไม่มีอะไรที่มนุษย์ทำไม่ได้ ผู้ที่สำเร็จแล้ว จบ
กิจของตัวเองได้แล้ว ก็เหมือนปกติชนคนธรรมดา ดูเหมือนคนยัง มีโกรธ มี หลง อยู่ ทำ
อะไรอะไรก็ได้เหมือน เหมือนคนปกติ ถ้าเรายังมีขั้น 5 อยู่ อะไรก็ยังไม่เกิดอยู่ในกายนี้ได้
ทำอะไรก็ได้เพราะท่านมีแต่กุศลมีแต่เจตนาดี ขั้น 5 จิต และอารมณ์ ความคิดปรุงแต่ง
เพราะทุกอย่างที่กล่าวมานี้ท่านแยกออกจากกันหมดแล้ว ไม่รวมกันแล้ว ความคิดปรุงแต่ง
ไม่รวมกับใจแล้ว ก็เลสทุกตัว ก็เหมือนน้ำกลิ้งบนใบบอน เพราะฉะนั้นประชาชนคนธรรมดา
ไม่สามารถจะหยั่งรู้ได้เลย ผู้ที่สำเร็จแล้วด้วยกัน แค่พุดก็รู้ ว่าคนไหนจบกิจแล้ว หรือยังไม่
จบกิจ

พอครุว่า..เข้าใจได้ดีเรียบเรียงให้ดีเพราะยังมีบางคำที่ยังไม่ตรงนัก

_กระบี่ไร้ดา เมื่อคนไร้หัวใจ • พุดอย่างกะตัวเองเป็นพระอริยบุคคล จิตใจไม่เป็นไม่ หลุดพ้นได้แต่มนโไปเรื่อยๆ ดูการใส่เสื้อใส่รองเท้าผ้าใบและสิ่งต่างๆที่มันผิดจากพระธรรม วินัยก็รู้ว่าจิตใจท่านเป็นอย่างไร. ความจริงกับความจำตำรามาพุดมันต่างกันมาก....

พ่อครูว่า..อาตมาก็ขอบอกตรงๆ ว่าอาตมาเป็นพระอริยบุคคลก็เลยต้องพุดตรงกับที่เป็นแต่คุณนี่ไม่เชื่อ อาตมานำความจริงกับความจำตามตำรานั้นจะตรงกันไม่ต่างกันหรอกถ้าตำรานั้นเป็นตำราพระพุทธเจ้าแท้และความจริงของอาตมามันตรงกับความจริง

พระพุทธเจ้า ความจริงกับความจำคนคนนี้นับบอกว่า ตามตำรามาพุดกับความจริงมันต่างกัน

สู่แดนธรรมว่า..พ่อท่านพุดลึกกว่าที่เขาจะเข้าใจ

พ่อครูว่า...เขาก็เข้าใจตามภูมิ อาตมาบอกได้ว่า คุณยังเข้าใจอาตมาไม่ได้ แต่อย่าทิ้งอาตมานะติดตามมาตามมาต่อไป แล้วมาฟังไปเรื่อยๆ อะไรไม่ดีก็ทวงมาเถอะ แสดงออกมาเรื่อยๆส่งมาเถอะ คุณจะเข้าใจแค่ไหนผิดถูกอย่างไรคุณเข้าใจคุณก็ว่ามาไม่มีปัญหาอะไรที่เข้าใจถูกได้ก็บอกกันอะไรที่ผิดก็บอกมาเถอะ ไม่มีปัญหา ขอบคุณเลย

_อวยไชย มาสุวัตร • อโศกมันก็เหมือนธรรมกาย

พ่อครูว่า..อาตมาก็ว่าเหมือนกันตรงมีหัวมีแขนขาเป็นคนเหมือนกัน แต่ธรรมะนั้นคนละขั้วเลย เหมือนกับกันเหวกับท้องฟ้าคนละทิศทางเลย ต้องศึกษาให้ดียังไม่พุดอะไรมากนักตอนนี้

_ใบฟ้า...เมื่อใช้ฝอยแสตนเลสขัดกาวเหนียวออกจากปกหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะ ข้อคิดต้องอาศัยองค์ประกอบที่เหมาะสมครบพร้อมจากตัวอย่างที่หยิบยกเทียบได้ดังนี้คะ

กาวเหนียวเท่ากับกิเลส คือสุขทุกข์

ฝอยแสตนเลสเท่ากับธรรมมาวุธเท่ากับไฟเผาไฟปัญญา

ผงซักฟอก น้ำ ถาดรองรับ โต๊ะ เท่ากับมิตรดีสหายดีสังคมสิ่งแวดล้อมดี

ข้อที่ 1 2 3 รวมกันเท่ากับบุญถูกต้องหรือไม่

พ่อครูว่า...ถูกต้อง บุญคือองค์ประกอบ ที่ต้องมีการกริยาปฏิบัติประพฤติดีเพื่อให้เกิดไฟเผาไหม้กิเลสได้ เสร็จจบก็เรียกว่าบุญ ไฟเผาไหม้กับบุญจึงเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้

บุญเกิดต้องมีมานร่วมด้วย และสำคัญอีกอย่างหนึ่งบุญคือต้องมีปัญญาเป็นความฉลาดด้านโลกุตระไม่ใช่ความฉลาดแบบเจโก โลภีย บุญต้องเป็นความฉลาดระดับโลกุตระเท่านั้น ต้องมีไฟเผาไหม้ให้บุญสลายเสร็จไปเรียบร้อย

ถ้าบุญชำระกิเลสจนแล้วก็ยังไม่สำเร็จสักที ต้องกลับมาบุญอีกก็ไม่ใช่นิพพาน

นิพพานคือลักษณะหลุดพ้นจิตเลยไม่ต้องมีอะไรที่ต้องทำอีกไม่ต้องมีเครื่องมือจะต้องเอาไปทำอีกมันจบในตัว ทำงานที่ล้างกิเลสซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่ใช่ มันก็จบกิเลสก็จบ จบหมด

งานที่จะล้างกิเลสถ้าเป็นพระอรหันต์ก็ล้างมากหน่อยพระสภิกขาคามีพระอนาคามีก็หมดกิเลสพอดี ก็ต้องพุดย่ำซ้ำซากไปอธิบายไปเรื่อยๆ

_กราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพยิ่งคะ

คุณยายขออนุญาตถามพ่อครูดังนี้ค่ะ ยายอยากรู้ค่ะ

๑. สมัยก่อนที่พ่อครูเป็นพี่คนโตในบ้าน คุณพ่อคุณแม่ก็จากไปก่อนวัยอันควร ในขณะเดียวกันต้องรับผิดชอบเลี้ยงน้อง หาเงินส่งเสียน้องๆ เรียนจนจบ พ่อครูเคยมีแรงใจแรงผลักดันอะไรถึงได้รับผิดชอบน้องๆ ได้อย่างดี จนนำมาเป็นต้นแบบในการดำเนินชีวิตที่เป็นตัวอย่างที่ดีของความสัมพันธ์ของพี่ๆ น้อง ๆ ในชีวิตครอบครัวในปัจจุบัน

๒. เปรียบเทียบจากการเป็นพี่ชายของน้องๆ ที่มีแม่คนเดียวกับการดูแลน้องๆ และความเป็นพี่ ของนักเรียนรุ่นพี่สัมมาสิกขา และนักเรียนรุ่นพี่อาชีวศึกษาของเรา ที่ต้องดูแลและน้องๆ พ่อครูมีอะไรที่จะบอกถึงพี่ๆ ที่ดูแลน้องๆ อย่างไรบ้างคะ

คุณยาย ขอกราบขอบพระคุณพ่อครู ด้วยความเคารพยิ่งค่ะ
กราบนมัสการค่ะ

สีธรรมะพ่อครู(กรรม) ตอน จะเป็นคนดีแท้ได้ต้องสั่งสมบารมีเอา

พ่อครูว่า...คำถามข้อที่ 1 และข้อที่ 2 มีความคล้ายกันเชื่อมโยงกันได้ อธิบายข้อใดข้อหนึ่งก็ได้ พี่ดูแลเลี้ยงน้องอย่างที่เห็นตัวอย่างอาตมาเลี้ยงน้อง

ที่อาตมาเกิดจิตเช่นนี้ได้ ไม่ได้เกิดในชาตินี้ชาติเดียว ขออภัยไม่ได้พูดยกยอตนเอง แต่พูดสังขารธรรมที่อาศัยร่างกายชาตินี้เอามาพูดเอามาแฉ พูดทั้งพฤติกรรมชีวิตและที่ทำงาน มันเป็นเรื่องอาศัยร่างกายนี้ชีวิตของคนนี้ แล้วมีพฤติกรรมต่างๆที่ไปเป็นตามร่องรอย อาตมาเลี้ยงน้องไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองลำบากยากเย็น ไม่ค่อยอยากจะทำงานก็ไม่มีเลยเห็นเป็นเรื่องธรรมดา น้องที่ต้องเลี้ยงนี้มี 6 คน แม่มีลูก 10 คนเสียชีวิตไป 3 คน

อาตมาก็เลี้ยงมา เราเป็นพี่คนโตหากเราไม่เลี้ยงแล้วใครจะไปเลี้ยง ลูกของพี่ป้าน้าอาคนอื่นก็มาให้เราเลี้ยงด้วย อาตมาเห็นลุงหมอสุนทร พรหมพิทักษ์ เลี้ยงลูกหลานในบ้านบางที่มีเป็น 30 คนเลย ลุงก็เฉยๆเลี้ยงไป ดูแลช่วยเหลือส่งเสริม ช่วยในด้านต่างๆได้ก็ทำทานเองก็มีลูกถึง 8 คนมีพี่คนโตผู้ชายมีน้องสาวอีก 7 คน ก็อยู่ด้วยกันอย่างนี้ คนโตๆมาเรียนในกรุงเทพฯจะเยอะนอกนั้นน้องๆก็อยู่ด้วยกันที่บ้านในเมืองอุบลฯ

พวกเราที่อยู่ด้วยกันรวมกันในบ้านนี้ ตอนนั้นแม่ท่านดาวดินก็มาเป็นแม่บ้านอยู่ในบ้านนี้ด้วย แกงส้มเริ่ดอร่อยฝีมือแม่ทุม อาตมาเรียกพี่ ลูกสาวก็คือบัวพร แม่ท่านดาวดิน ตอนนั้นตัวน้อย ยายอาตมามีลูกผู้หญิงสองคน ตอนอยู่กทม.อาตมาก็เข้าบ้านเดือนละ 700 เลี้ยงน้องหลายคนอยู่ในบ้าน

สรุปที่ถามมาสงสัยคือ อยู่ดีก็ไม่ใช่จะมาเป็นคนดีก็ไปที่พูดเช่นนี้ อยู่ดีคนเราจะมาเป็นคนดีไม่ได้หรอก เป็นสัตว์เซลล์เดียวมันไม่รู้เรื่องอะไรกว่าจะมาเป็นคนที่ไม่รู้เรื่องราวเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ตามประสาของสัตว์จนกระทั่งค่อยๆพัฒนามาเป็นคนแล้วก็ค่อยๆศึกษา แม้เป็นโลกียก็เป็นคนดีคือไม่เห็นแก่ตัวเขาก็พอรู้ แต่ไม่มีทฤษฎีที่จะรู้คำว่าตัวตนอัตตา แล้วค่อยมีความรู้ปัญญาสามารถฆ่าความเป็นอัตตา ศาสนาเทวนิยมได้แต่ข่มอัตตา ทำแต่ดีข่มชั่วไว้ แต่แล้วสักวันมันก็ฟื้นขึ้นมา วนเวียนอยู่อย่างนั้นดีชั่วตกต่ำแล้วก็เจริญได้

วนเวียนอยู่อย่างนั้นนับชาติไม่ถ้วน เป็นได้ทั้งศาสดาของศาสนา เจริญได้ถึงขั้นนั้นเป็นศาสดาองค์ใดองค์หนึ่งของเทวนิยมได้ ปานนั้นทีเดียวแต่น้อยคนจะได้ถึงศาสดา

ผู้ที่รู้ทางออกเป็นโลกุตระแล้วก็ไม่ต้องไปเสียเวลาที่จะไปวนเวียนสามารถปฏิบัติเป็นลำดับ ได้แล้วเลิกโลกียะขั้นต่ำ มาสูงขึ้นตามลำดับ สูงขึ้นไปไม่ต้องวนเวียนซ้ำซ้อนอีก พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่าธรรมะของท่านมีลำดับอันน่าอัศจรรย์ เพราะมันจะไม่กววนซ้ำซ้อนเสียเวลา มันเป็นลำดับไปขึ้นมา ไม่ต้องเสียเวลา ถ้าศึกษาผู้ที่ศึกษาสัมมาทิฏฐิเป็นลำดับที่ดีไม่เสียเวลา เพราะฉะนั้นสายปัญญาแท้ๆจะเร็ว เรียงลำดับเป็นลำดับได้ดี สายเจโตบางปัญญาบ้างจะช้า ยิ่งสลับไปสลับมา ยิ่งสายวิตกจริต หมุนเวียนซับซ้อนวนไปวนมาอันนั้นอันนี้ก็ดี เสียเวลามากกว่าเพื่อน ท่านเทียบว่า ผู้ที่จะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้ามีอยู่ 3 สาย

สายปัญญา ใช้เวลา 20 อสงไขย เศษแสนกัปปี

สายศรัทธา ใช้เวลา 40 อสงไขย เศษแสนกัปปี

สายวิตกะ ใช้เวลา 80 อสงไขย เศษแสนกัปปี

อสงไขยนั้นนานนับชาติไม่ถ้วนเลยเป็นล้านล้านล้านๆชาติไม่ต้องนับเลย

การเกิดมาเป็นคนนั้นยากและจะได้พบศาสนาพุทธนั้นยิ่งยาก แล้วจะกลับมาเป็นคนอีกก็ยาก เทวนิยมโลกียะ มีความรู้แค่นี้ชั่วๆดี ๆ ละชั่วประพฤติดี เป็นสัจธรรมง่ายๆตื้นๆแล้วก็เป็นอย่างนั้นอยู่ จนกว่าจะมาได้ว่า อ้อ.. มันมีทางไม่ววน สูงกว่านี้ก็คือโลกุตระ ผู้นั้นแหละจึงชัดเจน มีทางออกทางที่จะมาเป็นโลกุตระไม่ต้องไปวนเวียนใดๆอยู่อย่างนั้น เขาไม่นับชาติไม่ถ้วนตายแล้วไปอยู่กับพระเจ้า กรรมวิบากเขาไม่ได้ศึกษาเลย เขาไม่รู้ Reincarnation หรือ Rebirth เขาก็ไม่รู้เขาไม่มีความรู้อธิบายกัน มีสูตรสำเร็จของพระเจ้า แล้วตามสูตรสำเร็จของพระเจ้านั้นแก้ไขไม่ได้ อนุโลมอะไรก็ไม่ใช่ มันก็เลยได้อยู่แค่นั้น อาจจะทำได้ดีที่สุดต้องเป็นศาสดาองค์ใดองค์หนึ่งของเทวนิยม แล้วก็ตกต่ำนะ ศาสดาไม่ใช้จะถาวรนะ เทวนิยมอัตราหมุนเวียนตกต่ำลงไปเป็นสัตว์นรกได้ ฟังแล้วไม่ใช่ลงโทษนะ แต่เป็นสัจจะ

อีกอันหนึ่ง ถ้าใครไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ เขาจะเป็นอย่างศาสนาพุทธว่าไว้ไหม เป็นเขาจะตกนรกขึ้นสวรรค์อย่างที่ศาสนาพุทธพูดทั้งนั้น แล้วเขาจะไม่ได้มาเป็นอย่างชาวโลกุตระ เขาก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ เขาไม่ได้เป็นชาวพุทธ ไม่ได้เป็นโลกุตระ แต่เขาก็จะเป็นอย่างที่เขาชาวโลกุตระศาสนาพุทธบอกไว้ว่ากรรมวิบากจะเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่ไปบังคับหรือมีใครไปกำหนดแต่กรรมเป็นอันทำ เขาจะไปตามกรรมวิบากของเขาทั้งนั้นแหละอย่างที่ศาสนาพุทธว่าไว้

เช่น วิบากฆ่าสัตว์ต้องไปวนเวียนใช้หนี้ อีก ลักทรัพย์ก็วนเวียนใช้หนี้ทรัพย์ ติดโลกียะ รสกามคุณ เขาก็วนเวียนอยู่กับรสของกามคุณ

เขาว่าเขาไม่นับถือศาสนาพุทธเขาไม่เป็นหรอก ไม่ได้หรอก สัจจะมันต้องเป็นโดยสัจจะ กรรมจำแนกสัตว์ไม่ใช่พระเจ้าจำแนกสัตว์ พระเจ้าสั่งไม่ได้หรอก ที่จริงเราคิดว่าพระเจ้าสั่งเพราะเขาไม่รู้ ทุกอย่างก็เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเท่านั้นจะให้ดีหรือชั่วก็เป็นพระประสงค์ ซึ่งมันก็ดีในระดับหนึ่งคำสอนของพระศาสดานั้นดีทุกองค์ เป็นศาสนาที่สอนเรื่องดีเรื่องชั่ว ทำดีทั้งนั้นแหละถ้าไม่ดีก็ไม่ได้เป็นศาสดาดีจริงๆเป็นโลกียะแต่มันไม่เที่ยงมันวนขึ้นสูงลงต่ำไม่รู้แล้วมันไม่รู้จบ แต่ที่สำคัญก็คือ

จุดสำคัญคือไม่รู้สุข ไม่รู้ทุกข์ ศึกษาแต่

ดีชั่วโลกียะ ไม่ศึกษาความสุขความทุกข์แต่อยากได้ความสุข บำเรอสุข บางทีก็เอาความชั่วมาบำเรอสมใจตนเอง อาการสุขเป็นอาการที่หลอกกันมาอย่างผิดๆ แต่เอาเรื่องที่ผิดมาเสพติด เช่น การโกงเขาได้ขึ้นใจเป็นสุข ขำเขาได้สมใจ อ้อหือ..สุข แล้วเขาก็ไม่ได้เข้าใจอย่างชัดเจนว่าการขำเขานี้มันดีหรือ ทำชั่วแท้ๆเขาก็ยังไม่ชัดเจน

ยิ่งบอกว่าคนมาติดในรูปสกลินเสียงเหล่านี้มันจะติดใจร่อย เขาจะฟังรู้เรื่องหรือ แล้วมันจะเลิกความอรรอยได้อย่างไรเพราะมันอรรอย ของที่ชอบอันนี้ยืนหยัดยืนยันว่ามันชอบไม่เคยไม่ชอบเลย เจอเมื่อไหร่ นอกจากจะใส่เต็มท้องอรรอยก็ลดลงไปบ้าง ถ้ายังไม่เต็มท้องก็ยังซัดไปได้เรื่อยๆ ก็มันอรรอย อย่างนี้เป็นต้น

นิมนต์พ่อครู จิบน้ำ

สิกมาตุกล้าข้ามฝืน

สีธรรมะพ่อครู(จรรยา 15 วิชา 8) ตอน สภาวะของวิชาจรรยาสัมปันโน

พ่อครูว่า...เปิดตำรา พระไตรปิฎก พระสูตรเล่มแรก

สรุปในพุทธคุณ 9 มีข้อเดียวที่คนอื่นทำได้คือ วิชาจรรยา สัมปันโน แล้วทำไปจะได้ฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้ แต่ต้องทำไปตามลำดับ นอกนั้น เป็นคุณสมบัติของพระพุทธเจ้าทั้งนั้นเลย

1. อรหะ เป็นพระอรหันต์ คือ เป็นผู้บริสุทธิ์ ไกลจากกิเลส ทำลายกำแพงสังสารจักรได้ แล้ว เป็นผู้ควรแนะนำสั่งสอนผู้อื่น ควรได้รับความเคารพบูชา เป็นต้น

2. สมมาสมพุทโธ เป็นผู้ตรัสรู้ชอบเอง

3. วิชาจรรยาสัมปันโน เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชา คือความรู้ และจรรยา คือความประพฤติ

4. สุกโต เป็นผู้เสด็จไปดีแล้ว คือ ทรงดำเนินพระพุทธจริยาให้เป็นไปโดยสำเร็จผลด้วยดี พระองค์เองก็ได้ตรัสรู้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า ทรงบำเพ็ญพุทธกิจก็สำเร็จประโยชน์ยิ่งใหญ่แก่ชนทั้งหลายในที่ที่เสด็จไป และแม้ปรินิพพานแล้ว ก็ได้ประดิษฐานพระศาสนาไว้เป็นประโยชน์แก่มหาชนสืบมา

5. โลกวิทู เป็นผู้รู้แจ้งโลก คือ ทรงรู้แจ้งสภาวะอันเป็นคตินิยามแห่งโลกคือสังขารทั้งหลาย ทรงหยั่งทราบอริยสัจสี่อันแดนแห่งสัตว์โลกทั้งปวง ผู้เป็นไปตามอำนาจแห่งคตินิยามโดยถ่องแท้ เป็นเหตุให้ทรงดำเนินพระองค์เป็นอิสระ พ้นจากอำนาจครอบงำแห่งคตินิยามนั้น และทรงเป็นที่พึ่งแห่งสัตว์ทั้งหลายผู้ยังจมอยู่ในกระแสโลกได้

6. อนุตตโร ปุริสทมมสารถิ เป็นสารถิฝึกบุรุษที่ฝึกได้ ไม่มีใครยิ่งกว่า คือ ทรงเป็นผู้ฝึกคนได้ดีเยี่ยม ไม่มีผู้ใดเทียมเท่า

7. สดถา เทวมนุสสาน เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

8. พุทโธ เป็นผู้ตื่นและเบิกบานแล้ว คือ ทรงตื่นเองจากความเชื่อถือและข้อปฏิบัติทั้งหลายที่ถือกันมาผิด ๆ ด้วย ทรงปลุกผู้อื่นให้พ้นจากความหลงมกมายด้วย อนึ่ง เพราะไม่

ติด ไม่หลง ไม่หวั่งกังวลในสิ่งใด ๆ มีการคำนึงประโยชน์ส่วนตน เป็นต้น จึงมีพระทัย เบิกบาน บำเพ็ญพุทธกิจได้ถูกต้องบริบูรณ์ โดยถือธรรมเป็นประมาณ การที่ทรงพระคุณ สมบูรณ์

เช่นนี้ และทรงบำเพ็ญพุทธกิจได้เรียบร้อยบริบูรณ์เช่นนี้ ย่อมอาศัยเหตุคือความเป็นผู้ ตื่นและยอมให้เกิดผลคือทำให้ทรงเบิกบานด้วย

9. ภควา ทรงเป็นผู้มีโชค คือ จะทรงทำการใด ก็ลุล่วงปลอดภัยทุกประการ หรือ เป็น ผู้จำแนกแจกธรรม

จรรยา 15 ศึกษาให้ดีเถอะ 15 ข้อนี้ในนั้นครบระบุไว้ครบแล้ว

1.ศีล การปฏิบัติศีลไม่ใช่ไปนั่งหลับตาแล้วโมเมว่า ได้ศีลสมาธิปัญญาวิมุตติแล้วศีลก็ บริสุทธิ์เอง ซึ่งมันไม่ใช่ แม้แต่ศีลข้อที่ 1 ก็ชัดเจนแล้วว่า คุณจะต้องมาตั้งต้นตั้งแต่มีสีล กำกับว่า คุณจะปฏิบัติตามศีลกำหนด ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ทำร้ายสัตว์ มีเมตตาต่อสัตว์ แล้วก็ต้อง ปฏิบัติสัมพันธ์กับสัตว์ แล้วคุณเกิดจิตไม่ทำร้ายมีความเอ็นดูหวังประโยชน์ต่อสัตว์ทั้งปวงจริง คน ที่สุดจริงๆ แล้วคุณก็จะลืมตาไม่เห็นจะต้องไปหลับตาคุณก็บรรลธรรมเป็นพระอรหันต์กับ สัตว์ คุณก็เป็นพระอรหันต์อยู่อย่างนี้กับสัตว์ทั้งปวง สัตว์ทั้งปวงก็มีพระอรหันต์อยู่ด้วยเป็นผู้ หวังประโยชน์ต่อสัตว์ทั้งปวงช่วยเหลือสรรพสัตว์ได้ สัตว์ทั้งตัวก็คือสัตว์คนนี่แหละ สัตว์ เติร์จฉานอื่นก็จะไปช่วยอะไรได้มากมาย มันมีวิญญูสงสารของมันอีกเยอะแยะมากมาย ก็ไม่ ต้องไปช่วยมันหรอก มีพระพุทธเจ้าให้ช่วย พระพุทธเจ้าจะช่วยสัตว์เติร์จฉานที่ท่านรู้ว่าสัตว์ เติร์จฉานตัวนี้เป็นโพธิสัตว์มาเกิดท่านก็ช่วยเท่านั้นเอง แต่ถ้าสัตว์เติร์จฉานที่มันไม่สามารถ ที่จะพัฒนาได้ท่านก็ต้องปล่อยมันไปตามยถากรรม พระพุทธเจ้าจะไปช่วยสัตว์เติร์จฉาน เหล่านั้นได้อย่างไร มีในตำนานพระไตรปิฎกมีไหม

ต้องมีศีลเป็นตัวยืนยันเป็นหลักกำหนดขอบเขตของศีล ศีลข้อที่ 1 เป็นอย่างนี้ศีลข้อ ที่ 2 เป็นอย่างนี้ ศีลข้อที่ 2 เกี่ยวกับของ รวมทั้งดินน้ำไฟลมและพืช ของมันไม่มีบาปไม่มี บุญแต่มันมีความสุจริตเมื่อเอาของของเขา มันไม่สุจริตมันก็เป็นเรื่อง อีกอย่างก็เป็นเรื่อง ของเกี่ยวกับสัตว์ ต้องเมตตาปราณี ส่วนอันนี้เป็นเรื่องของตัวกูของกูข้อที่ 2

ข้อที่ 3 นั้นเป็นการเสพรส ถ้าทำศีล 1 2 3 ถ้าเข้าใจให้ดีๆปฏิบัติได้ดีแล้วก็จะ เป็น อรหันต์ได้ ส่วนวชิกรรมก็เป็นส่วนที่เสริมหนุน ยิ่งจิต เป็นตัวปฏิบัติทั้งข้างนอกกายกรรม หรือ วชิก็ตาม มีมโนกรรมเป็นตัวประธาน จัดการกิเลสในมโนนั้นแหละแล้วก็จะบริสุทธิ์สามารถกด ข่มได้แต่มันไม่จริงแต่ถ้าจิตบริสุทธิ์จริง กายกรรมมันก็จริงนะ วชิกรรมมันก็จริง ไม่ขัดแย้งกัน เลย

ศีลเป็นจรรยาข้อแรก 3 ข้อต่อมาก็เป็นตัวยืนยันว่าไม่มีการหลับตา

2. สारรวมอินทริย์ ท่านบอกว่าสารรวมอินทริย์ คุณสารรวมอินทริย์ หากทำแต่จิต 1 ก็ทิ้ง ไปอีก 5 ทวาร พระพุทธเจ้าอนุโลมว่าทำอย่างนี้แล้วจะบางอย่างอาจจะหมดได้มีกายสักขี ยืนยันทั้งรูปนอกรูปในได้ แต่ไม่ได้เป็นอรหันต์ ที่พูดอย่างนี้คือคนที่ปฏิบัติธรรมมาแล้วมีภูมิ เก่ามา ถ้าไม่มีของเก่ามาปฏิบัติอย่างนั้นไม่มีทางบรรลุได้ที่อาสวะมันจะหมด ไม่มีการถอน

อัสวะได้เลยในศาสนาอื่น มีศาสนาพุทธเท่านั้นถอนอัสวะได้ ผู้ที่ปฏิบัติไปถึงกายสักขี โดยไม่ได้ปฏิบัติสมบูรณ์แบบให้ครบตั้งแต่ ศีล แล้วอภีณกรรม 3 แล้วจึงเกิดสังขาร 7 อภีณกรรม 3 ต้องสำรวมอินทรีย์ทั้ง 6 แล้วก็มาพิจารณาการกินการใช้

๓. โภชนมัตตัญญูตา สิ่งที่ยืนได้เป็นอาหาร กินข้าวไปหล่อเลี้ยงร่างกาย อย่างเดียวนี้ก็สมารถพาให้บรรลุธรรมได้ อาหารคือคำข้านี้แหละจะรู้รสกลิ่นเสียงสัมผัสในนั้น เราก็ปฏิบัติจนไม่ติดยึดได้ อาหารนี้ท่านขยายความต่อ อาหารเป็นคำข้าวแล้วยังมี ผัสสาหารมโนสัญญาเจตนาหารวิญญานอาหาร ถ้าเข้าใจแล้วไม่ได้ออกนอกจากที่พระพุทธเจ้าสอนถ้าได้แล้วมันจะรู้หมดเลยทำถูกหมดเลย อาตมาก็จะไม่ขยายความต่อเรื่องอาหาร 4

โภชนมัตตัญญูตา หากไม่ได้พิจารณาเรื่องนี้ก็ไม่ได้มีวันเป็นพระอรหันต์หรอก แม้ว่า จะมีภูมิเก่าบ้างแต่ถ้าก็จะได้แค่กายสักขีไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ดีไม่ดีจะยาวนานกว่าปกติสาย วิตรรกะที่ใช้เวลาถึง 80 อสงไขย เศษแสนกัปป์

แม้ข้อที่ 3 ของวิธีปฏิบัติที่ไม่ผิด คือการตื่น ชาคริยา

4. ชาคริยานุโยคะ คือตื่น ไม่ต้องไปหลับตา แคหลับตาก็ไม่ใช่แล้ว ชาคริยา คือ ลืมตาตื่น สามข้อนี้ก็ชัดเจนแล้วว่า ไปหลับตานี้มันโมฆะ

อธิบายอภีณกปฏิบัติ 3 ข้อนี้ แคหลักฐานแค่นี้ก็เชื่อว่าสมบูรณ์แล้ว

การสำรวมอินทรีย์ โภชนมัตตัญญูตาแล้วการตื่นชาคริยานุโยคะไม่ต้องไปหลับตา ปฏิบัติหรรษาทฤษฎีพระพุทธเจ้าเรียนรู้ให้ดีไม่ต้องปฏิบัติแบบหลับตา ได้เป็นพระอรหันต์อย่างจริงด้วยไม่ต้องเป็น สุขวิปัสสโก อย่างที่อรรถกถาจารย์เอามาพูดที่ผิดเพี้ยนไป มันไม่ใช่อย่างนั้นด้วย

ผ่านอภีณกปฏิบัติ 3 คุณเข้าใจและปฏิบัติได้จริงก็จะเกิดสังขาร 7

หากว่าไม่ปฏิบัติอภีณกปฏิบัติ 3 นี้สังขาร 7 ไม่เกิด

สังขาร 7 คือ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ พหุสุต วิริยะ สติ ปัญญา

5. ศรัทธาคือความรู้ความเชื่อความเข้าใจ ถ้าไม่มีอาการความรู้ความเข้าใจความเชื่อที่เป็นสังขารที่เป็นของพระพุทธเจ้าแล้ว ถ้ามันไม่เกิดศรัทธานี้มันไม่เกิดความเป็นหิริ โอตตปปะ

เช่น ถ้าคนที่ปฏิบัติศีลข้อที่ 1 เข้าใจมีภูมิปัญญาลึกซึ้งว่าเราต้องไม่ฆ่า เราไม่ไปเป็นเหตุให้เขาจะต้องมาตายด้วยอะไรก็แล้วแต่ คุณจะรู้ตามขึ้นไปเลยขึ้นเรื่อยๆ หิริ เสร็จแล้วคุณก็จะรู้ว่าจิตเรายังมีจิตที่ไปยินดีในการเห็นสัตว์เขาตาย ไม่ต้องอะไรหรอก เห็นสัตว์เขาตายก็เป็นวิบากแล้วไปยินดี ขนาดเป็นพระพุทธเจ้าก็ยังไม่พ้นวิบากได้ง่ายๆ ยินดีในสัตว์ที่เขาฆ่าเขาฆ่าสัตว์ เขาก็ฆ่าได้เยอะ ชาวประมงฆ่าสัตว์ได้เยอะ ก็ไปมีจิตยินดี ขนาดมาเป็นพระพุทธเจ้าแล้ววิบากยังไม่หมดเลย น่ากลัวไหม แคไปยินดี ที่เขาจับสัตว์มา ยังไม่ได้ฆ่าไม่ได้แกงดัมให้กินเลย สัตว์ตายถูกจับมา แค นั้นยังเป็นวิบากที่ต่อยอดมาจนเป็นพระพุทธเจ้า

มันต้องมีกุศลมากแล้ววิบากตามไม่ทันเท่าไร แต่นี้ยังมีมาให้ท่านเป็นอีก วิบากมาปวดสมองเลย รู้ว่าวิบากตามเล่งงาน ท่านก็รู้เพราะว่าท่านเป็นพระพุทธเจ้า อันนี้ลึกซึ้ง อย่างอาตมาเป็นพระโพธิสัตว์ก็รู้ตามมามีวิบากอย่างไร บางทีมันมีอะไรอยู่ในใจแต่มันก็ไม่แรงอะไรหรอก นี่ก็พูดให้ฟังเมื่อถึงคราวถึงเวลาแล้วคุณก็จะรู้ ยังไม่ถึงคราวมันไม่รู้หรอกอันนี้มันลึกซึ้ง

เพราะฉะนั้นคนจะมีศรัทธาที่เชื่อมั่นน้ำหนักรักความเชื่อ เชื่อ อาตมาแบ่งไว้สาม

1 เชื่อถือ 2 เชื่อฟัง 3 เชื่อมั่น คำไทยนะ ถ้ามีคนเชื่อถือศาสนาพุทธก็เชื่อถือไปอย่างนั้นแหละหัวทักกันขวิด ไม่ได้ปฏิบัติอะไรทำตัวละละทะ บอกว่าเป็นศาสนาพุทธ รักศาสนาพุทธ ใครอย่ามาแตะ ศาสนาเข้าใครอย่าแตะสามารถตายแทนได้เลย แต่ไม่ได้ปฏิบัติอะไรเลยนั่นคือ เชื่อถือ

2 เชื่อฟังจะปฏิบัติตาม คนที่เชื่อฟังก็จะปฏิบัติตามที่ท่านสอน ไม่ให้ฆ่าสัตว์ หรือ ก็เชื่อฟังสูงกว่าเชื่อถือ

3 เชื่อมั่นปฏิบัติแล้วเห็นผลชัดเจนจริงเลย อับปนา พยัปปนา เจตโสภณิโรปนา แน่วแน่ แนบแน่น ปักมั่นเลย เมื่อศรัทธามากพอจึงเกิดอาการหิริ ละอาย เมื่อจิตไม่ดีกับสัตว์ คุณจะละอาย เช่น ปลาตัวนี้อ้วนพี นำใส่หม้อแกงนะ คุณรู้จักใจตัวเองแล้วจะละอาย เห็นผู้หญิงคนนี้น้ำมูก เฮ้ย! กามนะเว้ย จะละอาย แต่ถ้าคนไม่มีสำนึกอย่างนี้จางให้มันก็ไม่ละอาย แล้วมันไม่รู้ด้วยว่าอายทำไมวะก็ผู้หญิงสวย ชายมันก็ต้องชอบสิ ปลามันอ้วนพีมันก็ต้องน่ากินสิ นำเอามาลงหม้อแกง ไข่ใหม่ มันจะหิริอะไร

หิริ แล้วก็โอตตปปะ

หิริ คือ ละอาย แต่ลับหลังก็ยังทำอยู่แต่ถ้าโอตตปปะแล้วมันมีความเกรงกลัวต่อหน้าหรือลับหลังก็ไม่ทำบริสุทธิ์ตลอด

แค่หิริโอตตปปะ ปฏิบัติแล้วจะเจริญขึ้นจากบาปอกุศลที่คุณละอายคุณกลัว และคุณก็ปฏิบัติถูกต้องคุณก็สั่งสมคุณธรรมลงไป เป็นจริงเรียกว่าพหุสูต เป็นผู้รู้ที่ได้เกิดจากผลของการกระทำมากไม่ใช่แค่รู้เฉยๆนะ พหุสูตหรือพหุสัจจะ

ท่านปยุต พระพุทธโฆษาจารย์แย่งอาตมาว่า พหุสูตหรือพหุสัจจะ ต่างกันแต่อาตมาว่า สภาวะเดียวกัน พหุก็แปลว่ามาก พหุก็แปลว่ามาก แต่หลายคนละระดับ

อา กับ อุ พหุ กับพหุ

อุ นี่มีน้ำหนัก อุ นี่เริ่มต้นคือ อา พหุ นำมา พอมาถึง พ มันสั้นแล้วมันก็สูง พหุ สูงกว่า พหุสัจจะ พหุสูต สูต ก็แปลว่าความเจริญความดีงามความรู้ มันมีความรู้สูงขึ้นสูงขึ้น เจริญมากขึ้นมากขึ้น ถ้าจะเอาคำว่าพหุสูต มาใช้ตรงนี้ ไม่ใช่พหุสัจจะ

ส่วน วิริยะ สติ ปัญญา เป็นพลังงานรวมที่จะเสริมให้เจริญใน 4 อันนี้แหละ ในศรัทธาหิริ โอตตปปะ พหุสูต มันจะเป็นตัวเสริม เมื่อเห็นว่าดีแล้วก็จะเว้นระยะมีสตินำสติกับปัญญาเป็นคู่ที่จะพาให้เจริญ สติเป็นอธิปไตย ปัญญาเป็นอุตตระพาให้เจริญให้ได้

ในอินทรี 5 ศรัทธาเป็นตัวต้นเหตุวิริยะสติสมาธิปัญญาต่อมาสั่งสมคุณสมบัติเหล่านี้ จึงจะเกิดเป็นฌานเป็นสมาธิ

ก่อนจะเป็นสมาธิ ไม่มีสมาธิในสังขาร 7 นะ คือจิตจะตกผลึกตั้งมั่น ต้องมีสังขาร 7 นี้ทำให้เกิดจิต สะอาดบริสุทธิ์ขึ้นไปตามลำดับของฌานที่ 1 2 3 4

ฌาน 1 ก็เป็นสร้างพลังงานในระดับต้องมีวิตกวิจารณ์ ต้องมีการคิดต้องมีการรู้พฤติกรรมของจิตต่างๆ แล้วก็ต้องรู้ขนาดแล้วรู้วิธีทำ ทำได้ เมื่อทำได้ก็ได้อะไร เมื่อได้อะไรคุณก็ดีใจ เป็นปิติ ฌาน 1 มีทั้ง วิตกวิจารณ์ ปิติ สุขก็มีรวมหมด เอาก็คิดตา เป็นจิตที่ยิ่งใหญ่

ฌาน 2 จะต้องทำงาน ได้ง่ายขึ้นง่ายขึ้นเบา ขึ้นแล้ววิตกวิจารณ์ที่ยากลำบากหมดไป เหลือที่ทำได้ง่ายขึ้นแล้วก็มีปิติ เริ่มมีสุขจริงมากกว่า จนถึง

ฌาน 3 จึงชื่อว่า ปิติ สุข และ อุเบกขา

ฌาน 4 จึงเป็นอุเบกขาเต็มทีหรือสุขอุเบกขา สุขด้วยความว่าง สุขด้วยจิตที่ไม่มีกิเลส จนกระทั่งความสุขนี้มันเนียนกลาง

คุณต้องอ่านจิตที่เป็นเนกขัมมสิตะ 18 ในภาคปฏิบัติ

ธรรมชาติก็เป็นเคหสิตะ 18 มโนปริจาร 18 มีอะไร ก็มี

สุข ทุกข์ ไม่สุขไม่ทุกข์ 3 อย่างนี้ เป็นสภาพของจิต

แล้วไม่สุขไม่ทุกข์ก็เป็นเคหสิตะได้ ปุณฺณกัมมทำได้ ยิ่งไปนั่งหลับตาสะกดจิตก็ยิ่งทำได้ ถ้ามันไม่ไขแล้วมันก็ฟื้นใหม่กลับ หมุนเวียนกลับ กดข่มได้มากก็ได้มานานหน่อยหลายชาติก็เป็นได้ แต่แล้วไม่ได้ฆ่าตัวเหตุ ต้องฆ่าตัวเหตุ

จะฆ่าตัวเหตุได้ต้องอาศัย สัมผัส 6 ตาหูจมูกลิ้นกายกับใจ ที่จะเกิดอาการ เวทนาเป็นความรู้สึกที่จะต้องปฏิบัติตรงนี้แหละ ถ้าไม่มีเวทนามก็ไม่มีฐานปฏิบัติ

เวทนาจะเกิดได้ต้องมีผัสสะ แล้วต้องมีอายตนะจึงเกิดผัสสะ ต้องมีรูปนาม

วิญญาณจะเรียนรู้ได้ต้องมีนามรูป ต้องสัมผัส ตากระทบรูป หูกระทบเสียง...พอกระทบกันก็เกิดอายตนะ ผัสสะเกิด ผัสสะกับอายตนะจะไม่ตั้งอยู่ ณ ที่ไหนเลย มันจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อกรรมกิริยาของคุณเกิดขึ้น ตากระทบรูปก็เกิดผัสสะตอนนั้น ถ้าไม่มีผัสสะ ตาก็ไม่กระทบรูป อายตนะก็ไม่มี เพราะผัสสะไม่มี

ผัสสะมี มันจึงมีอายตนะเกิด หมดผัสสะอายตนะก็ไม่มี ไม่เกิด

เพราะฉะนั้นผัสสะกับอายตนะจึงเกิดในปัจจุบันมีในปัจจุบันเท่านั้น

ถ้าปัจจุบันคุณไม่มีผัสสะ ไม่มีการกระทบกันอายตนะมันก็ไม่เกิดมันก็ไม่มี ผัสสะไม่มี เพราะไม่มีอายตนะ อายตนะไม่มีเพราะไม่มีผัสสะ

เมื่อมีผัสสะอายตนะ จึงเกิดเวทนา แล้วจึงพิจารณาเวทนา 108 นี่แหละเป็นกรรมฐานของศาสนาพุทธ กรรมฐานเดียวไม่ไขมี 40 กรรมฐาน

40 กรรมฐาน เป็นความเข้าใจผิดของอรรถกถาจารย์

อรรถกถาจารย์หลายคนเป็นพื้อตมา แต่ทำไมต้องมาทำผิดให้อาดมาต้องตามล้างตามเช็ด พุดอย่างสำนวนโพธิรักษนะพุดอย่างพื้น้องๆ อย่าเลียนแบบละ

เพราะฉะนั้นผู้ที่เข้าใจแม่สังขาร 7 ชัดเจน คุณมีได้ก็สั่งสมเป็นฌาน 1 2 3 4

ฉาน 4 นั้นแหละ คุณจะรู้ฐานที่แท้จริงของนิพพาน ฉาน 4 จิตจะว่าง ไม่มีสุข ไม่มีทุกข์ อุเบกขา ตัวอุเบกขาเพียวๆ เกิดเป็นอารมณ์เดียวไม่มีปีติสุข คุณจะรู้รายละเอียดอย่างที่เรียกว่าสุข มันว่าง มันไม่แรง ไม่หนักอะไรเลยมีจิตที่จะต้องไปชักจูงให้ต้องตามใจอย่างที่ยอยากได้ มันไม่ยากอะไรมากมาย มันมีความจำได้จริงๆ ตัวจำนี้มันไม่ใช่ตัวจริง พระพุทธเจ้าทรงตรัสกับพระอานนทว่า เรื่องความจำนี้มันยากนะกว่าจะล้างความจำได้ เกลี้ยงสนิทมันยากนะ

เพราะฉะนั้นในตัวอุเบกขาจึงเป็นฐานนิพพาน คนที่มีอุเบกขาแล้วจะชัดเจนในอุเบกขา 5 ที่จริงมีมากกว่านั้น อาตมาตัดเอาเนื้อแท้ของอุเบกขาสำคัญ ปริสฺสหา ปริโยธตา มุทุ กัมมัฏญา ปกัสนรา

จิตสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส คุณจะอ่านออก จิตไม่มีกิเลส จิตไม่มีอุปกิเลส แม้เศษเล็กเศษน้อยก็ไม่มี กิเลสก็ไม่มี อุปกิเลสก็ไม่มี บริสฺสหา

ปริสฺสหา คือ จิตสะอาดบริสุทธิ์

ปริโยธตา ท่านก็แปลทับศัพท์ไปว่า ผ่องแผ้ว ผุดผ่อง(ปริสฺสหา) ท่านแปลสองคำนี้ แล้วมันต่างกันอย่างไร 2 คำนี้ ปริสฺสหา คือ คุณอยู่กับโลก สัมผัสกับโลก สัมผัสเหตุแห่งทุกข์แห่งความไม่สะอาดนี้ เดียวนี้มันก็ยังสะอาดอยู่ แม้เราไม่เคยสัมผัสกับเหตุนี้มันก็ยังสะอาด จะสัมผัสแรงขนาดนี้มันก็ยังสะอาดทั้งน้ำหนักและความแตกต่าง สัมผัสอีก มันก็ยังสะอาดๆ คือความเจริญจาก ปริสฺสหา

ไม่ทั้งฐานสะอาดนะ แต่มันมีคุณสมบัติเจริญยิ่งขึ้นจากปริสฺสหาเลย คุณภาพก็สูงขึ้น เหตุนี้แรงกว่าเก่ามันก็ได้ เหตุนี้แปลกไม่เคยเจอแต่เรากับบริสฺสหาได้

มันจะมีนัย ละเอียดอย่างอื่นมันก็ยังสะอาด ยืนยันความสะอาด ปริโยธตา

เพราะจิต มุทุ จิตมันหัวอ่อน มันรับรู้ได้เร็ว ปฏิภาณเร็วรับรู้ได้ง่ายปรับได้ง่าย ทั้งเจโตและปัญญา มันเร็วทั้งลักษณะความรอบรู้ ทั้งลักษณะของจิตที่ให้เป็นอย่างนี้หรืออย่างนี้ออย่างไอก็ได้ มีสวัสดิ์ มีอำนาจเหนือจิต ไม่ให้มันเปื้อน ให้แข็งแรงได้ แล้วมันก็ต้องรู้เร็วรู้ทันด้วย ไม่ใช่กินยาเข้าไปตั้งสองแผงแล้วถึงรู้สึกไม่ใช่ มุทุ แปลว่า เร็วแคล่วคล่องว่องไว กายมุทุตา คือ เวทนาสัญญาสังขารเร็วแคล่วคล่องว่องไว

ตา คือ คำนาม มุทุคือ คุณศัพท์ของมันเอง

มุทุ คือ แก่นจิต ที่เร็วยิ่งกว่านักเล่นกล คนที่ตามไม่ทันก็จะบอกว่าพูดสับสน กลับไปกลับมา ท่านพูดกลับไปกลับมา กับคนที่รู้ด้วยกันว่าคนจะเร็วรู้ทันไหม หากรู้ไม่ทัน มันยังถูกอยู่ก็ไปนึกว่ามันผิด มันยังผิดอยู่ก็นึกว่ามันถูก มันก็เสียเวลากับคุณหมุนไม่ทัน คุณหมุนไปไม่รู้ก็รอบแล้วคุณก็ยังไม่รู้

สรุปแล้ว มุทุ ก็เป็นตัวแกนกลาง รู้แว่วไว คล่องแคล่ว เป็นเวทนาคล่องแคล่ว สัญญาก็คล่องแคล่ว สังขารก็คล่องแคล่ว เป็นเจตสิก

ในพจนานุกรมก็แปล ภายว่า หมวดของเวทนาสัญญาสังขาร คนไม่มีสภาวะจะไปแปลอย่างไรได้ พวกเราพอจะรู้ ยิ่งพวกเรา มีสภาวะธรรมแล้วก็จะรู้ว่าเวทนาสัญญาสังขารจะใช้ประโยชน์อย่างไร และกาละจิตของเราเป็นเวทนาอย่างไรปรุงแต่งเป็นสังขารอย่างไร เราก็

จะทำให้สังขารของเราให้เป็นอกิสังขารได้เร็วขึ้นเพราะปฏิบัติจนกระทั่งสังขารสะอาด เป็นผลจากเราได้ทำเวทนากับสัญญา มีเหตุที่ไม่บริสุทธิ์อย่างไรเราก็กำจัดจิตของเราที่ยังบริสุทธิ์สะอาดแล้วก็ปรุ้งแต่งด้วยความสะอาดก็ยังเป็นจิตสังขารที่สะอาดๆ ไม่มีอสังขารกัฏฐัง ไม่มีอฏฐกัฏฐังมารวมด้วยเลย

ถ้าสังขารกัฏฐังก็มีอฏฐกัฏฐังมารวมด้วยมากหรือน้อยก็แล้วแต่ แต่นี่อสังขารกัฏฐัง ไม่มีกิเลสมารวมด้วย

เพราะฉะนั้นจิตอย่างนี้ สะอาดอย่างนี้ ผ่าน มฤตยูธาตุ ได้ จึงไปใช้ทำงานทำกรรม กัมมัฏฐาน(นาม) หรือ กัมมัฏฐาน(กิริยา) ยิ่งไปทำงานได้สะอาด ไม่มีกิเลสเข้าไปรวมทำงานด้วย เป็นการงานของจิตสะอาด แม้ว่ากายกรรม วจีกรรมจะดูหยาบ ดูว่าผิด พุดแรงๆ อย่างนี้ หยาบ ไม่เชื่อ นี่หยาบ เสือใส่เกือก พุดหยาบอย่างนี้ได้อย่างไร เราก็อ่านเอง อาตมาก็ไม่ได้ไปว่าอะไร อุดสำหรับพุดเสียงไม่พุดคำเต็มแล้ว เพื่อให้พญานะสือสภาวะ เขาก็อ่านหยาบ ก็ไม่เป็นไร คนที่จิตใจในสิ่งที่อาตมาเจตนาจะใช้สื่อสารเพื่อคุณ ไม่ใช่พุดเอามั่นเอาอร่อยที่ใจ อาตมาได้พุดคำหยาบสะใจมันไม่มี สือเพื่อคุณ ธรรมดาจะพุดทำไมเล่าคำเหล่านี้ ถ้าสามัญธรรมดาไม่ได้พุด อาตมามายบรรยายธรรมะแล้วจะดูหยาบ แต่สามัญไม่ได้หยาบ มีแต่คำสนุกๆไม่หยาบ แต่เวลาอธิบายจะใช้ภาษาที่เป็นคำหยาบอธิบาย ก็เลยดูเหมือนพุดหยาบในการอธิบายธรรมะ ขนาดพุดหยาบแรง คุณยังเฉยไม่สะดุ้งสะเทือน ไม่มีหิริโอตตปปะ คุณมันต่ำขนาดนี้ต้องใช้คำหยาบขนาดนี้ ตัวคุณต้องใช้ขนาดนี้นะ แต่ก็ยังไม่รู้ตัว เอาคนที่รู้ตัวก็แล้วกัน คนไม่รู้ตัวก็ปล่อยเขา ก็ทำอย่างไรได้ บังคับกันไม่ได้ ให้เขารู้ของเขาได้เอง

สรุปแล้ว กัมมัฏฐานผ่านการทำงานแล้วอย่างไรก็ยัง ปกัสนสร คือ ผุดผองผองแผ้ว จะทำอย่างไร จะยากอย่างไรก็ยังสะอาดบริสุทธิ์ ไม่เกิดความหงุดหงิดรำคาญลำบากใจอะไรสบายๆ ผองแผ้วตามเดิม นี่คือคุณสมบัติของจิตอรหัตต์ ที่อาตมาเป็นพระโพธิสัตว์อาตมาใช้อาตมาทำตรวจสอบ อาตมาไม่มีจิตที่เปื้อน ที่พุดจริงๆอันนี้ไม่ได้อยากอวดอะไรเลย พุดตามสภาวะความจริงสุฟัง คนจะเป็นไปได้แบบนี้ ในยุคนี้ เป็นได้จริงๆ

เพราะฉะนั้นคนที่ปัญญาฟังอาตมาเข้าใจจะไม่ติดใจอะไร คุณก็มารับประโยชน์ อย่างนี้คุณไม่ได้ถือสา คนที่ถือสาอยู่เขาก็อ่านมาไม่ได้ คนไม่ได้ถือสาก็ได้ความสละสลวยเอาไปปฏิบัติได้อีกมันก็เกิดประโยชน์ไป เพราะว่าคนไม่ได้มีอะไรมาเพ่งโทษ ไม่ได้หาว่าอาตมาโกหก แล้วอาตมาจะโกหกไปทำไมโกหกจะต้องได้อะไรตอบแทน โกหกมันเสียหายนะ อาตมาไม่ได้ทำงานเพื่อต้องการสิ่งตอบแทนแล้วจะไปโกหกให้เสียหายทำไม มาให้ก็เท่าเท่า ไม่ให้ก็เท่าเท่า จิตอาตมาเท่าเท่า แล้วจะทำไปทำไม จิตเท่าเท่า คือไม่ได้ไม่เสีย แต่อาตมาเปื้อน ไข้ไหม แล้วจะทำไปทำไม ฟังทันไหมนี้

พุดสภาวะซับซ้อน แต่พวกเราเข้าใจตามสภาวะได้ ฟังเข้าใจทั้งพญานะสภาวะก็มีรองรับพญานะเหล่านี้ด้วยไหม บางคนชัดเจนมีมาก บางคนมีน้อย

สรุปแล้วนะ สัทธรรม 7 คุณต้องมีอาการต้องมีสภาวะเหล่านี้ให้คุณได้ปฏิบัติ ถ้าคุณไม่มี สัทธรรม 7 หรือ คุณไม่รู้เลย แล้วจะเอาอะไรมาเป็นเครื่องตรวจสอบว่าคุณเจริญมาถึงขั้นไหนแล้ว จรณะ 15 เป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ ไม่มีใครตรัสรู้หลักสูตรวิธีพวกนี้ เหมือนคนที่รู้จักหลักสูตรหรือวิธี หลักสูตรการทำปรมาณู ระเบิดปรมาณู คนที่รู้

หลักสูตรก็ทำระเบิดปรมาณูเป็นผลสำเร็จได้ แต่ถ้าคุณไม่มีหลักสูตรคุณไปทำมันจะไปเป็นระเบิดอย่างไร มันก็เป็นซากกะเบืออย่างเดียว ก็มันไม่ระเบิด

ไม่ได้พูดหยามนะ แต่ให้ชัดเจนง่ายดี เทียบกับซากกะเบือ มันก็ชัดเจนดี

คุณมีสัทธรรม 7 จึงเกิดมาน 1 2 3 4 ตามลำดับ

มาน ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาวิตรกวิจารณ์ แบบเจโตสมณะ อาตมาก็เคยนั่งมันว่างนิ่ง ลตวิตรกวิจารณ์ มีปิติ บางทียินดีมากเป็นอุพเพกขาปีติผางๆ จนมาบางเบาเหลือพรรณापิติ มันก็ยินดีไม่ผางๆอะไรหรอก พรรณापิติ อธิบายเหมือนกับเอาจุนสีมาแช่ในน้ำละลายลงไปแล้วเอาตัวลงไปแช่ จุนสีก็จะแทรกเข้าไปในทุกชุมชนทุกชอกมุม ไม่มีเอกเทศไหนที่จุนสีจะไม่เข้าไปแทรกได้ โดยที่เราเองก็ไม่ได้รู้ตัว อย่างนี้แหละเป็นที่อาศัย ใช้พรรณापิติ เป็นที่อาศัยเรารู้ว่ามันเบาไม่ทำให้เราเสียหายได้ไม่แรงจนกระทั่งเสียหายได้ เป็นแต่เพียงใช้อาศัย

หรือคำว่า พรรณापิติ หรืออภิปรโมทยังจิตตั้ง อีกคำหนึ่งในอานาปานสติสูตร หากสามารถ อภิปรโมทยัง ปราโมท แปลว่า ยินดี, ยินดีอย่างยิ่ง อภิปรามอท ยินดีมากหรือน้อยก็รู้ ยินดีน้อยๆ น้อยแค่ไหนก็อนุโลมได้ บางที่ต้องยืมแย้มบางที่ต้องมีเสียงหัวเราะอาตมาต้องปรับอนุโลมตามใจบุคคล มันไม่ได้เสพรสนั้น อาตมาหัวเราะตามเรื่อง ดีไม่ดีอาตมาก็ไม่เคยหัวเราะติดลมไปตามเรื่องหรอก ไม่เคย ที่หัวเราะแบบ555 อาตมาก็ทำไม่เป็นด้วยถ้าจะพยายามทำก็คงจะต้องทำ 555 เอ็ก อ้าก อาตมาหัวเราะแบบนั้นไม่เป็นมันก็ค่อยๆเข้าใจค่อยๆรู้ว่า กรรมกิริยาที่เราเลิกแล้วหลุดพ้นแล้ว พรรณापิติ หรืออภิปรโมทยังจิตตั้งมีนัยที่ต่างกัน

อภิปรโมทยังจิตตั้ง เรายังสามารถกำหนดความแรงหรือเบาได้ แต่ว่า พรรณापิติ มันเบา เป็นฐานสุดท้าย ธรรมดาสามัญก็อยู่ที่ พรรณापิติ ไม่ใช่คุณเฉยๆไปแบบใครก็ไม่กล้าเข้าไปพูดด้วยไม่เข้าไปยุ่งด้วยได้ คนอย่างนี้คุณจะกลัว มันไม่กล้าไปปฏิสัมพันธ์ ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ ปฏิสัมพันธ์ มันไม่มีเลย

หากอาตมาดีหน้าเคร่ง อาตมาสบายนะไม่ต้อนรับแขกอะไรเลย หน้าไม่รับแขกเลย มันก็ทำได้นะ แต่ก็ต้องยืมแย้มโอภาปราศรัยดีไม่ดีต้องหัวเราะบ้างตามสมควรไปกับเขาเหมือนกับเล่นหม้อข้าวหม้อแกง แม่เล่นให้ลูก หรือแม่ครัวทำกับข้าวให้เขากินตามที่เขาชอบ แต่เราก็ไม่ได้ชอบกินอย่างที่เรารุงเลย เรากินง่าย ๆ จืด ๆ เราก็ต้องพยายามช่วยเขาหน่อย อยากให้เต็มทีอย่างที่เขาชอบเลย ทั้งหมด แม่ครัวทางโลกเขาก็ต้องปรุงให้เขาติดยึดให้เขามากินของฉันตลอด ฉันก็ได้ลูกค้าตลอดกาลนาน

เราจึงต้องมีจุดสัมพันธ์กันอย่างเฉลียวฉลาดกับคนในโลกนี้อย่างเหมาะสม ควร ซึ่งเป็นเรื่องลึกซึ้งที่สุดเลย

เมื่อเข้าถึงมาน

คำว่ามานของพระพุทธเจ้าคือ ไฟ คือ พลังงานจิต ที่ปรุงอยู่ในปัจจุบันเท่านั้นนะ เกิดอยู่ในปัจจุบัน คุณนั่งหลับตาทำมาน คุณก็ได้ความว่าง มานของคุณติดเกาะ แต่มานพระพุทธเจ้าไม่ได้ติดเกาะ มาน จะรู้เร็วรู้ไวชัดเจนทำได้โดยไม่ยากไม่ลำบากในมานทั้ง4 ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาสะกดจิตอะไร

แม้คุณจะถูกเบกขา บางทีอาตมานั่งอาตมาก็ว่างเฉยๆทุกคนก็คุยกันไป คุณพูดอะไรก็รู้ แต่ไม่ปรุ่งแต่งด้วยจิตก็ว่างว่างเฉย ไม่ได้ปรุ่งด้วยก็ไม่ว่างเรื่องกับคุณ แต่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร บางทีก็รู้ว่าคุณปรุ่งมากไปอาตมาก็ไม่รับผิตชอบด้วย ก็เป็นเรื่องของพวกคุณที่จะต้องรับผิตชอบ อาตมาไม่ได้รับผิตชอบแล้ว จะไปเสียแคลลอรืทำไม อาตมาก็อยู่เฉยๆ ซึ่งก็ไม่มีปัญหาอะไร อาตมาก็ฟังได้แต่ไม่รู้เรื่องด้วย เหมือนคุณเล่นอะไรในเครื่องพวกนี้ คุณก็เก่งสิ อาตมาไม่เก่งอาตมาต้องใช้ก็ต้องให้คุณช่วย ถ้าคุณไม่ช่วยอาตมาก็ใช้ไม่ได้เท่านั้นเอง อาตมาก็รับผิตชอบแต่แนวลึกที่มันยากที่จะต้องเสริมเติมให้แค่นี้ก็หนักแล้ว เรื่องพวกนี้คุณช่วยอาตมาไม่ได้ ต้องเห็นใจหน่อย

จระณะ15 ฉาน 1 2 3 4 จิตคุณจะแคล้วคล่อง จะปรุ่งร่วมด้วยหรือไม่ร่วมด้วย อาตมาอยู่กับปีติก็ไม่ต้องมาก อยู่กับสุข และว่าง อาตมาอยู่กับฉาน 3 หรือฉาน 4 ฉาน 1 อาตมาไม่ร่วมด้วยก็ได้ คือการได้โดยไม่ยากไม่ลำบากซึ่งฉานทั้ง4 เราจะร่วมด้วยแค่ไหนอย่างไร เราก็มีสิทธิ์ เราไม่ร่วมด้วยเราก็ไม่ต้องเสียภาษี เราร่วมด้วยเราก็ต้องเสียภาษี หมดฉานทั้ง 4

มาถึง วิชา 8 วิชานั้นมีตั้งแต่ศีล เป็นยาตา คือความรู้ ชาติรู้ เรียกว่า ปัญญา วิชา เรียกว่าเป็นปัญญา

ปัญญา ญาณ หรือวิชา ก็ดี เป็นความรู้โลกุตระมันไม่ใช่ความรู้ของ โฉ โฉนโลกีย แต่อันนี้โลกุตระ แล้วก็พูดแล้วพูดอีก เอาของพระพุทธเจ้ามายืนยันว่าปัญญาก็ดี ญาณก็ดี วิชาก็ดี จะต้อง มี 5 เงื่อนไข จักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลกะ พระพุทธเจ้าก็บอกว่าเราจะดูด้วย 5 อย่างนี้มันเป็นตัวบังคับเลยว่าจะต้องลืมหัดสัมผัสอยู่กับโลกข้างนอก อาโลกะ มีแสงสว่าง มีโลกหมุน พระอาทิตย์ส่องแสงมากระทบแล้วมากระทบเข้าลูกตาคุณจึงรู้ เป็นปัญญา เป็น ญาณ เป็นวิชา หากคุณไปหลับตาปฏิบัตินั้นโมฆะจากศาสนาพุทธ ไม่มีปัญญาเกิดมี แต่สัญญาความเก่า หรืออดีต 18 คุณก็จะประมาณไหนก็แล้วแต่คุณก็ไม่ถึง 18 หรอก อนาคต 44 คุณก็ไม่มีครบทั้ง 44 หรอก พระพุทธเจ้าประมวลลงแล้วเท่านั้น อาตมาก็ยังไม่อยากขยายอดีต 18 และอนาคต 44 มันยากไม่ใช่หน่อยเลย ค่อยๆขยาย สักวันหนึ่ง อย่าเพิ่งรีบตาย

เพราะฉะนั้นคนที่มิจฉาภิภูณินั้น ในพรหมชาลสูตร ไม่มีเวทนาให้ปฏิบัติ คุณจะจมอยู่กับสัญญา คุณจะมีแต่อดีตและอนาคตไม่มีแสงสว่างที่ตากระทบรูปปัจจุบันต้องลืมหัด ปัจจุบันต้องมีทุกอย่างครบพร้อมทั้งจักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลกะ นี่เป็นตัวกำหนด เพราะฉะนั้นปัญญาไม่มีองค์ประกอบครบ 5 นี้ ไม่ใช่ปัญญา

ปัญญา ปัญญินทรีย์ ปัญญาพละ จะเกิดได้ พัฒนาได้ต้องมีมรรคมีองค์ 8 มีธรรมวิจย สัมโพชฌงค์ มีโพชฌงค์ 7 แล้วก็ต้องมีสัมมาทิฐิ

ตั้งแต่สัมมาทิฐิ 2 4 5 6 10 แล้วคุณถึงจะปฏิบัติธรรมเกิดปัญญา เมื่อเกิดปัญญา เจริญปัญญาเป็น ปัญญินทรีย์ ปัญญาพละ ต้องมีองค์ประกอบเป็นธรรมวิจยและมรรคมีองค์ 8 ในขณะที่พูดในขณะที่ทำในขณะที่คิดทำอาชีพไม่ใช่ไปจมอยู่ในนั่งหลับตา นี่เป็นความชัดเจนเลย

พระพุทธเจ้าสาธยายไว้ การหลับตาให้เกิดปัญญามันไม่มีเลย แล้วคุณจะบรรลุธรรมะ พระพุทธเจ้าได้อย่างไร อาตมาจะต้องเหนื่อยกับพวกที่ติดยึดในการนั่งหลับตานานพอ

สมควร เพราะมันหลงมานานหลายพันปี แล้วอาดมาก็มาอยู่ในคราบเจ้าเงาะในชาตินี้ไม่ได้ เป็นสังข์ทองมา ดำซีห์ริมา ไม่มีอสังการ ไม่มีควมงดงาม สู้ด้วยสัจธรรมความรู้ความจริง เพียวๆ เอาสัจธรรมมาเสนออย่างเดียว ไม่ประกอบด้วยยศฐาบรรดาศักดิ์ ไม่มีปริญญาไม่มีดี ออกเตอร์ปริญญาจัตัวยังไม่ได้เลย เจ้าคุณโสภณคุณาภรณ์ มหาระเบบ เลียบอกว่า โพรธิรักษมีอะไร อาตมาเจ้าคุณปริญญาโทเปรียญ 6 นะ ดูเหมือนตายไปแล้วนะ ท่านเจ้าคุณ โสภณคุณาภรณ์ พี่ชายของ จตุพร พรหมพันธุ์

ก็ขอผ่านตัวมานไปที่วิชา ต้องมีศีลเป็นยาตำที่จะเกี่ยวข้องกับวิชาและจรณะ ตั้งแต่แปดกัณฐกรรม 3 แล้วจะเกิดจิต สัทธรรม 7 ศรัทธาหิริโอตตัปปะพหุสตุวิริยะสติปัญญา จะต้องรู้จิตมีปัญญาวา จิตเรามาเกิดคุณสมบัตินี้แล้วจึงจะเกิดเป็นฌานเป็นพลังงาน จากฌานก็มีปัญญาเรียนรู้มาตลอดสาย รู้ว่าตอนนี้เป็นสัทธรรม ตอนนี้เป็นการปฏิบัติที่ไม่ผิด เอ้อ.. ก็เลสลดลงในจิต เห็นความไม่เที่ยง เห็นความจางคลาย เห็นความดับ เห็นมันเกิดเป็นปัจจุบันนะ ถ้าคุณไปนั่งเดวิโข อานาปานสติหลับตาก็เป็นเดวิโข แล้วก็มีทั้งคุณสมบัติน อนิจจานุปัตสสี วิราคานุปัตสสี วิโรทานุปัตสสี ปฏิณิสสัคคานุปัตสสี ตามเห็นความไม่เที่ยงตรวจสอบด้วยเดวิโข ตามเห็นความจางคลาย วิราคานุปัตสสี วิโรทานุปัตสสี ก็เลสมันดับ ทำไปทำมากิเลสมันเกิดอีกดับอีกดับแล้วดับอีกอีก จนกระทั่งมันเป็นปฏิณิสสัคคานุปัตสสี ปฏิณิสสัคคะไม่เกิดกิเลสอีก คุณก็จะอ่านออกทวนแล้วทวนเล่าทุกปัจจุบัน 36

ในอุเบกขา อดีต 36 อนาคต 36 เพราะปัจจุบัน 36

อวิชา 8 คือ

1. ไม่รู้..ทุกข์ (ทุกข์ อณฺญาณ)
2. ไม่รู้..ทุกข์สมุทัย (ทุกข์สมุทเย อณฺญาณ)
3. ไม่รู้..ทุกข์นิโรธ (ทุกข์นิโรธ อณฺญาณ)
4. ไม่รู้..ทุกข์นิโรธคามินีปฏิปทา (มรรคมองค์ ๘)
5. ไม่รู้ในส่วนอดีต (ที่ไม่เที่ยง) ปุพฺพันเต อณฺญาณัง
6. ไม่รู้ในส่วนอนาคต (ที่ไม่เที่ยง) อปรันเต อณฺญาณัง
7. ไม่รู้ทั้งส่วนอดีต-ส่วนอนาคต (ไม่รู้สิ่งที่เที่ยงแท้เท่ากันหมดแล้ว) (ปุพฺพันตาปรันเต อณฺญาณัง) .
8. ไม่รู้ในธรรมทั้งหลาย ที่อาศัยกันเกิดขึ้นเป็นห่วงโซ่แห่ง การเกิดทุกข์ หรือดับทุกข์ ตามหลักปฏิจจสมุปบาท (หรืออิทัปปัจจยตา)
(พตปฎ. ล.๓๔ ข.๖๙๑ ว่าด้วย อกุศลเหตุของโมหะ)

ก็มีคนถามอาดมาว่า อดีต อนาคต ผ่านมาแล้ว ทำไมข้อ 7 ต้องมีอีก

อนาคตหรืออดีตในข้อ 5 6 เป็นส่วนที่ยังไม่เที่ยง คือ ถ้าคุณยังมีปัจจุบันที่กระทบสัมผัสแล้วก็จะผ่านจากปัจจุบันไปเป็นอดีต ถ้าของคุณ แม้เป็นอรหันต์ไม่ต้องพูดถึงปุถุชนไม่เที่ยงแน่ แม้เป็นอรหันต์แล้ว ไม่ทำบาปทั้งปวงแต่ปัจจุบันคุณก็ยังทำกุศล แต่ก่อนมี 8 มี 9 แล้วทำเพิ่มไปมันก็ต้องเป็น 10 11 อดีตมันก็ไม่เที่ยง เมื่ออนาคตมาอีกก็ทำเป็นกุศลอีกมันก็ยังไม่เที่ยงอีกมันก็เป็นอดีตที่ไม่เที่ยง เมื่ออนาคตมาอีกคุณก็ต้องทำอีก คุณก็ต้องทำกุศล

อีกมันเที่ยงที่ไหนละ ได้กุศลอีกก็ไปตกเป็นอดีตเพราะฉะนั้นอดีตก็ไม่เที่ยง อนาคตมาถึงปัจจุบันก็ไม่เที่ยง ส่วนอดีต กับปัจจุบันของอันที่ 7 สูญ คือกิเลสสูญ

ต่างกับอดีตและปัจจุบันที่มีกุศล แต่นี้มันไม่มีกุศล อกุศล มันเป็น 0 เป็นจิตว่าง เพราะฉะนั้นตัวที่ 7 คุณจะมี 0 ถาวรไหม ถ้า 0 ถาวร มันจะผ่านมาอย่างไรอีกมันก็ยัง 0 ตัวนี้แหละเป็นตัวตัดสิน ผ่านปัจจุบันทุกปัจจุบัน 108 ทำแล้วทำอีก มันก็ยัง 0 0 0 0 ของปัจจุบัน เพราะฉะนั้นถ้ามันมีกุศลมา มันก็เป็นอดีตมันก็เพิ่ม อกุศลมาแล้วคุณก็ทำให้เป็นกุศล อกุศลที่เป็นอนาคตมาคุณก็ทำให้เป็นกุศลมันก็เป็นอดีตที่เป็นกุศลอีก แต่ทั้งอดีตและอนาคตนี้ของคุณเอง คุณก็ว่างของคุณตลอดกาลนาน เที่ยงตลอดกาลนาน เพราะฉะนั้นนิพพานของผู้นี้เที่ยง คุณต้องพิสูจน์ความเที่ยงของคุณเอง

อดีต 36 ปัจจุบัน 36 อนาคต 36 นี่ 0 ทั้งหมด มาอีกก็อนาคต ปัจจุบันก็ทำให้เป็น 0 อนาคตมาอีกเมื่อไหร่ก็ทำให้ปัจจุบันนี้เป็น 0000 อดีตมันก็เป็น 00000 ไปตลอด นี่คือโพธิรักษสาธยาย ใครสาธยายได้อย่างโพธิรักษมาช่วยกันสาธยายหน่อย สมณะฟ้าไท...สรุป จบ